

bilo na Dunaji vsaj davkov po naši deželi ne tako trdo pobirati, ali kočevski, najubožnejši okraj naše dežele, tega ni čutil nič, ker on (Sveteč) je povpraševal pri davkarskih uradovih, pa so mu odgovarjali, da za posamezne okraje jim ni nič naročeno, ampak treba je, da se dolgovi na davkih poterjajo; vendar pa mora vsako leto iti 3000 Kočevarjev na tuje, ker domá ne morejo živeti; pa tudi njih kupčija zdaj peša, od kar je obrtnost osvobodjena, toda Kočevarji se za dolgove na davkih od leta do leta čedalje bolj rubljavajo. — Odgovoril mu je Njih ekscelencija cesarski namestnik baron Schloissnigg, da ni mogoče ozirati se na posamezne kotáre, in tudi bi morda Kočevarji bolje stori, ko bi jih toliko ne hodilo iz domovine; davkarski uradovi ne morejo nič pomagati, ampak više oblasti; še mnogo davka je na dolgu, pa vendar se ljudem dajajo obroki (bruštje), to pa se vendar gotovo pravi prizanašati. — Poslanec dr. Toman je rekel: dolgovi na davkih pričajo, da je dežela preobložena, in obroki niso vselej prizanašanje, ker potem se kmet mora drugje zadolževati, potem ima pa tožbo in rubežen, po kateri se morajo davki najprvo plačati. — Poslanec Krommer dodaja, da Kočevarji nikakor ne morejo domá ostati, ker je njih zemlja preslaba, in sploh pa Kranjec svoj zadnji groš poišče, da ga nese fronkarju. — Poslanec Sveteč zopet razklada, kako malo tekoče vode ima kočevska zemlja, ki je že sama na sebi slaba, in da ljudem tudi manjka denarja, da bi si mogli nakupiti, česar jim je treba pri gospodarstvu. — Gosp. Muley priporoča, naj bi se prehudo ne terjali davki po vipavskem in postonjskem kotáru, ki ne pridelujeta drugega nego debeljačo (turščico) in vino. — Na to je odgovoril še cesarski namestnik, in potem je glasovanje potrdilo vse odsekovne nasvete brez drugega razgovora. — Prišla je na vrsto 3. reč te seje, da bi namreč zarad 5000 fl., ki so iz blagajnice zemljiške odveze že izplačani, zbornica dala privolitev. Poročal je dr. Zupan. Glasovanje odobri brez vsega razgovora. — Naposled je bila na vrsti zadnja reč, o kateri je tudi dr. Zupan poročal in bral nasvet deželnega odbora: a) se zahvalo privoljuje zbornica, da denarstvene reči deželnega zaklada in zaklada zemljiške odveze c. kr. glavna ljubljanska denarnica prevzame s tistimi pogodbami, ktere c. kr. deželna vlada zahteva po dopisu, narejenem 26. marca t. l.; b) deželnemu odboru naj se dá oblast, da za 1864. leto dáde 1600 gold. prinesa c. k. državni denarnici, in sicer tretjino teh novcev iz deželne, dve tretjini pa iz denarnice zemljiške odveze. — Zbornica potrdi.

Dopisi.

Koroška. Od Bekštajna pri Belaku 13. apr. F. V. — Zima je minila in narava nam prijaznejše lice kaže. Ko bi me pegaz trpel, bi zdaj v stoterih pesmih prepeval:

Sneg se je 'ztalil
In zbežal 'z dolin,
Postelj postavil
Si vrh je planin.

Mati narava
Že krasi se zdaj,
Krog zasejava
Zemeljski nam raj.

Slave sinovi!
V tolažbo je to:
Zimski da dnovi
Tud' enkrat zbežó!

Tako in veliko bi z neutrudljivim žvrgolavcem, s drobnim škrjancem prepeval — sanjaje o mili spomladi — čeravno se je mrzli sneg še le večidel do gor umaknil, in še ledeni vetrovi brijejo. — Že pa pazimo tū in tū spomladanske cvetice, in s časom bode vendarle krog in krog zeleno, cvetice se bodo pomno-

žile, drevje bode cvelo, mila vonjava bode po zraku plavala, solnce bode prijazno sijalo, slana ne bode več nježnim rožicam grozila, in le na — golih snežnikih bode led samotvoril. Narava se izbuja, in njene moči bodo to učinile. — Dragi moj narod! Tudi v naši okolici, kar sem „Novicam“ že mesca januarja naznanil, je na narodnem polji na tihem prirastla mlada zala cvetica (menim našo „slovensko družbico“), ktera zdaj že nekoliko krepkeje glavico vzdiguje. Bog le ne daj, da bi jo poparila slana, ki ji od nasprotne strani zelo žuga. — Visokovredni gospod Drag. Dürnwirth, špiritual v celovski duhovščini, so naši mladi „slovenski družbi“ darovali: „Humbertove resnice sv. vere v pre-mišljevanje“ in „Pesmarico“ za cerkev, šolo in kratek čas z napevi vred. Lepa hvala! — Koroškim Slovincem posebno še to-le na srce pokladam: Nova občinska (srenjska) postava se je minili teden gospo-skam razposlala, in kmali bode te novega župana in nove občinske odbore volili. Izvolite može, katerih pravednost je vam dobro znana, katerih geslo je: „Vse za vero, cesarja in narod“, to je, može, ki ljubijo pravico in ne zametujejo vašega milega domačega jezika; zakaj, kdor sovraži vaš jezik, ta tudi vam, ki ga govorite, ne more prijazen biti. Res je, da vam noben župan davkov ne bode odvezl, ker ti biti morajo; pa vse eno vendar ni, kdo vas nadomestuje, kdo z vašim občinskim blagom gospodari. Posvetujte se z zvedenimi možmi, kaj nova postava od županov in odbornikov terja, in kateri možje bi tem in vašim pravičnim terjatvam zadostovati utegnili. Pozor! — H koncu še neko smešnico. Neki okrajni uradnik je pozval slovenskega kmeta, da bi ga izprašal zarad nekega človeka. Naš kmetič, predno gré v kancelijo, vpraša soseda, kako naj po nemški reče: „Pohleven gospod je.“ Nemškega jezika malo vajeni sosod pa mu besedo „pohleven“ z „niederträchtig“ (zanikern) prestavi. Ko ga tedaj uradnik popraša, mu naš kmet med drugim tudi odgovori: „Is a braver Herr; recht ein niederträchtiger Herr.“ (Dober gospod je, prav zanikern gospod.) — Vidite, da potrebujemo Slovenci slovenskih uradnikov, in kako neukretno je, ako se spuščamo v jezik, ki ga ne razumemo. Izobražujmo tedaj in vpotrebujmo svoj domači jezik. Srajca bliže nam je kot suknja!

Zabnice na Koroškem 15. apr. Redko kdaj se piše o naši okolici, pa toliko več govori, ker pobožni romarji dohajajo poletni čas Mater Božjo častit na sv. Višarje (Lušarje). Al dragi Slovenci! letos, ko pridete gori, bote pogrešali nekega milega obličja, neke častitljive sive glave, gostoljubnega in prijaznega moža, prečastitega gosp. Franceta Kulnika, tukajšnjega dekana in konzistorialnega svetovavca kriške škofije. Zaspali so v Gospodu 12. aprila ob 12. uri opoldne po kratki bolezni. Naj bodo priporočani milemu spominu! — Po tej žalostinki se obrnem k šoli. V tukajšnjem dekanatu je navada, da začnemo in končamo šolske izpraševanja po velikonočnih praznikih, zato, ker poletni čas naša šolska mladina celó celó malo v šolo hodi. Temu so krive le okoliščine krajeve, v katerih pretresovanje bi ne moglo pokazati niti delavnosti niti sposobnosti učiteljev pa tudi neznani učencev. Nobenega izpraševanja pa dosihmal nisem bil toliko vesel kakor letošnjega. Otroci, ki so sicer tukaj nenavadno neposajeni, so izvrstno dobro se skazali v vseh šolskih naukih. Pozora vredno je pa posebno tukaj petje šolsko pa cerkveno, ki ga vodi g. Janez Golmajer, tukajšnji učitelj, izvrstni pevec, občno spoštovan o nauku in petji. Izvrstnemu napredku šolarjev pa veliko pripomore skrbnost in radodarnost gosp. župana Elsbacher-ja in krajnega šolskega ogleda Pufiča in drugega srenskega odbornika. — H koncu še besedico o vremenu tukajšnjem. Druge

leta je Višarski potok zamrznil, vodnjaki žabniški pa niso; letošnje zimo je bilo narobe. Snega je v višarskem okrožju še obilo, na gori morebiti še za kakih pet čevljev, — to sicer ni veliko za zdaj, ker ga je bilo časi okoli nebohoda do cerkvene strehe še.

Vuherji na Dravi 17. aprila. Danes smo pokopali J. Urbana, ki je zadnji čas pod imenom J. Zadravski začel slovenski almanah pod imenom „Lada“, kterege se druga pôla že natiskuje. Kolikor smo čuli, smrt mladega pisatelja izdaje naznanjenega dela ne bode zaprečila. Rajni je bil nadepolna razlika na polji slovenskega slovstva, ktero bi bilo po njem prejelo še marsikak lep dar, ako bi mu bili daljši darovi dani. Naj živi njegov spomin med nami!

Iz Mozirja na Štaj. 15. aprila. Gosp. dopisnik iz gornjegradske okolice je v 13. listu „Novic“ gornjo savinsko dolino prav lepo popisal in kako da se ji letošnje leto godi. Naj dodam popisu zemlje jez mal popis ljudi. Z dobro vestjo vam lahko povem, da v gornjogradskim okrogu stanujejo vrli Slovenci, pravi možaki. Pokazali so to takrat, ko so zložili čeravno majhen darek za uboge Črnogorce, — ko so vsi od kraja podpisovali zahvalnico prepoštovanemu našemu poslancu gosp. Herrmanu, — kazali pa so tudi pri lanski volitvi deželnega poslanca, ko so vsi volivci šli k volitvi, še bore Sošpahar jo je primahal doli, da si ravno je mogel po strminah in pečovji kakih 5 ur peš iti in potem še kakih 7 ur deleč se peljati. Taka zavest ustavnega življenja je pač redka celó v mestih, — koliko več hvale je vredna, ako se nahaja pri kmetu med gorami! Ni dolgo časa, kar sem šel iz Mozirja na Vransko; ko grem proti veliki dunajski cesti, vidim na nekem kolu desko nabito, in na deski napis, kam da ceste držijo. Neki mož je stal pred njo, jo ogledaval in z glavo majal: revež menda ni vedil, ali ima na levo ali desno se podati. Ko do njega pridem, me vpraša: Je li prav tukaj po ti cesti v Braslovče. Odgovorim mu: saj je na deski zapisano. Bereva: „Bezirk Franc, Gemeinde Gomilsko. Strasse nach Gomilsko, Frasslau, Oberburg und Schönstein.“ Kje pa se gré v Braslovče? me vpraša. „Frasslau“ so „Braslovče“ — mu kažem. „Za Božjo voljo! nikdar nikoli nisem drugače čul ko Braslovče; pri nas po hribih ne znamo nemški kakor tukaj po Vranskem.“ „Mož! — mu zavrnem — tudi po Vranskem okraji zná izmed sto komaj eden nemški, pa še ta morebiti ne.“ „Kako da je po vseh teh deskah vse čisto po nemški pisano; ali so jih gospodje sami za se napravili? Ali je po Štajarskem povsod tako?“ — Odgovorim mu, da ne povsod, menda samo v mariborskem in v vranskem okrogu, drugod pa imajo povsod polovico nemškega, polovico pa slovenskega napisa. Kaj je tukaj sam nemški svet? to je čudno res! — Pomagajte si, če si morete — mu rečem. „Z Bogom“ mi pravi in mrmraje gré proti Frasslau-u“. Tudi „policaj-ordenge“ v krémah so tukaj pri nas na kmetih samo za Nemce, saj so čisto nemški pisane, ki jih skor nihče ne razume kot sam žandar, kadar pride vizitirat. Ali po takem ni škoda za papir?

V Ptujem na Štajarskem. — Dovoljena je tudi nam čitavnica. Nadjamo se, da ob svojem času bojo „Novice“ obširnejše povedale, kako in kaj.

Iz Trsta 16. apr. J. G. V. — Radostni smo slišali, da gospod Fr. Remec, tukajšnji duhovnik, vsako leto naročuje mnogo primernih slovenskih knjig v Ljubljani, in da jih daje, se vé brez dobička, Slovincem tukaj v Primorji, ki jih prav radi kupujejo. To je velike hvale vredno, pa tudi splošnega posnemanja. Saj česar zdaj naš slovenski narod največ potrebuje, so zraven dobrih učilnic posebno primerne knjige, da se po njih čedalje bolj vadi spoštovati, kar je njegovega, in da

pa po tem — napreduje, kakor treba. Ravno to nam bo sčasoma najvažniša podlaga dosežbe enakih pravic, kakor jih imajo drugi narodi že zdavno. — Celó veselili smo se, ko smo nedavno brali, da bo gosp. Janežič kmali na svitlo dal nov nemško-slovenski rečnik. Ali vendar je po moji misli zdaj še več potreba slovensko-nemškega (tukaj tudi slovensko-italijanskega) ali temveč kakega malega slovenskega Adelunga, ker v sedanjih slovenskih pisavah je že mnogo besed, ki jih vsak lahko ne razumeva, pa jih tudi ne nahaja v rečnikih starejih. — Čudno je slišati, da tudi tukaj se Slovenci in med njimi celó bolj omikani še zmiraj trmoglavno onikajo, mislé, da se nikakor ne more vikati gospôda, kakor se vika prosto ljudstvo. Bob v steno je, ako se jim pravi, da se tudi Angleži, Francozi in pa pravi Italijani vikajo. Navada res je železna srajca! — Kakor je tukajšnji vradni list „Osserv. Triest.“ oznanil, se je bilo v Grljani (ital. Grignano) snidlo iz več krajev veliko pomorskih Slovencev 9. t. m., ki so z gromovitim živio-klicem sprejeli našega cesarja, ko je v Miramar prišel iz Dunaja, da se poslovi od nadvojvoda Maksimilijana, sedanjega cesarja mejikanskega. — Naš gosp. Ivan Kalister, že dozdej posestnik desetih hiš tukaj, si še zmirom novih zida. Zdaj si napravlja prav na lepem prostoru eno, ki bo nek imela 48 stanovališč. Grozno velika bo. Bog vé, kaj bode nevtrudljivi mož še počel in izpeljal. — Naši psi so v hudi stiski; ne le, da morajo imeti torbe, ampak peljati se morajo ob enem tudi na traku ali motozu. Tržaški humoristički list „Baba“ je nedavno objavil prav krepko in ostro kritiko o tej zadevi. — Pred nekimi dnevi sem slišal, da nova soparna naprava za perilo ne napreduje prav, in da ljudje so zadovoljniji s perilom, kakor je bilo od nekdanj navadno v Trstu. — Pravijo, da tudi mestni strežniki (servi di piazza) nimajo dovolj posla, in da brž ko ne ta napravek ne bode ostal. Škoda, ako prestane, kajti je zares povsod zeló koristen, kakor so tudi „Novice“ rekle v poslednjem svojem listu.

Iz Miramara 14. aprila. Ko se je razglasilo, da Njih veličanstvo Maximilijan, novi mejikanski cesar s preblago cesarico danes ob dveh popoldan zapustita Miramara, je vse hitelo se posloviti od nju. Ko stopita v ladijo „Novara“, jima mandrijanske deklice peresca dišečih cvetlic v njo potresajo. Ko odrine ladija, kriči vse ljudstvo: „Živio Njih Velič. cesar Mejikanski!“ Topovi pokajo na suhem in na morji; godba pa je jela tako žalostno melodijo igrati, da je vsako srce ginjeno bilo. Kazal je odhod, kako priljubljena sta nam bila novi cesar in cesarica. Srečna!

Iz Bistrice na Notranjskem 18. apr. Danes smo izročili prošnjo sl. vladi ljubljanski, da tudi nam dovoli čitavnico, in smo ji podali pravila, narejene po izgledu družih slovenskih sestic. Nadjamo se, da kmali dobimo dovoljenje. Ker so pevske moči pri nas dobre — saj imamo vrlega učitelja g. Grbca, ki je že marsiktero lepo pesem zložil — je družbici s tem dana že glavna podlaga. Udov pa tudi imamo že napovedanih mnogo, in to je dokaz, da nam je čitavnice treba.

Iz Ljubljane. V petek je bil sklenjen deželni zbor kranjski. To je tedaj tretjkrat, kar se je bil zbral in zopet razšel. Tudi ta tretji zbor ni izpolnil deželi mnogo željá, ki jih ima tako važnih in silnih. Govorilo se je res — mnogo; al kaj, ker so, razun malokterih imenitnejših reči — na vrsto hodile le reči manjšega pomena, in čudno je bilo, da marsikak gospod poslanec, ki je molčal v državnem svetu na Dunaji o mnogih rečeh, za deželo zeló važnih, imel je domá v malih stvareh obilo obilo besed, pa tudi to najraje le takrat, kadar se je menilo na neke stanovite osebe. Tratil se je čas s nepotrebnimi prepiri, da ni

bilo v zboru edinosti, brez ktere nikakor ne more biti dobrega vspeha. Vlada razun občinske postave ni storila letos nobenega družega predloga. Tako moremo svoje upanje in svoje želje zopet odložiti do družega zbora. Bog daj, da bodo tedaj časi in okolinosti ugodnejše! Pa zopet smo v letošnjem zboru čutili veliko napako, da štenografični zapisniki ne izhajajo tudi v slovenskem jeziku, da bi ves naš narod, ki te zapisnike plačuje, brati mogel, kaj se v deželnem zboru godi, ker „Novice“ kot tedenski list, ki je vrh tega še namenjen vsem Slovencem, celó na drobno ne more popisovati vseh razprav. Pa čutili smo tudi zopet živo potrebo še družega nemškega časnika v Ljubljani, ker vrednik „Laib. Zeitung“ popisuje po svoje in v duhu svoje soglasne stranke zborove obravnave. To so dokazale že unidan „Novice“, to je ponovil v svojem „Eingesendet“ v 87. listu „Laibach.“ tudi dr. Toman, dokazavši, da je celó napak bilo, kar je o njegovem govoru bilo povedano iz poslednje seje; tudi dr. Bleiweisov govor o bolnišničnih zadevah je zopet tako napravljen, da prosti bravec, ki ni sam slišal ali ne bere zapisnikov, res more misliti, da je poslanec Deschmann kaj „temeljito“ svojo reč opravičil in da je njegovi stranki celó brez vsega napenjanja pravda obveljala. Kako sistematično vredništvo „Laib. Ztg.“ vse, kar je narodovega, ali celó na kratko motovilo deva ali pa popolnoma prezira, vidi se pa zopet jasno iz tega, da naznanilo zavoljo ustanovitve matice slovenske, ki je vendar ena najvažnejših stvari za našo deželo, ker so jo nam presvitli cesar sami dali, in ki je saj več vredna kakor na dolgo in široko popisovani „Turner-Kränzchen“, je iz „Novic“ moralo na Dunaj potovati v „Gen. Corr.“, da potem še le, ko so dunajski in drugi časniki jo omenili, je po dolgih ovinkih priromala — v „Laib. Zeitung“!! Naj iz tega samega sodi svet: ali ne potrebujemo še družega nemškega časnika, ki je pravičen naši deželi, in ki bi tistim, ki ne beró slovenskih časnikov, razjasnil sto in sto reči.

— Deželni poslanec gosp. Luka Svetec, dozda c. k. okrajni adjunkt v Kočevji, pride v ravno to službo na Brdo (Egg ob Podpeč). Čeravno visocega spoštovanja vrednega moža službeni poklic pelje na drugo mesto, si občine kočevske morejo vendar v svesti biti, da nikdar ne bode zabil kraja, ki si je ga za zastopnika in zagovornika v deželnem zboru izvolil.

— V pondeljek so prvič začeli mestni postreščki (Dienstmänner) svojo službo; imajo svojo posebno obleko. Imeli so že prvi dan precej opravila. Š komur koli smo govorili, vsak je hvalil te postrežljive, domače ljudi, ki za majhen denar natanko in zanesljivo opravljajo vsakoršno delo. Trebalo bi, da se okliče tarifa in njih stališče.

— Gospodičina Josipina Haasfieldova iz Celovca, ki je v saboto z veliko pohvalo dala svoj prvi koncert vreduti, napravi svoj drugi koncert jutri v četrtek, 21. t. m., v dvorani čitavnični, ktero jo ji v ta namen vodstvo rado prepustilo in pri kateri jo bode podpirala čitavnica. Program, od konca do kraja vrlo zanimiv, je ta-le: 1. Kdo je mar? Veliki kor dr. B. Ipavca; poje zbor čitavnični, spremlja ga gospodičina Tinica Pleiweisova. 2. Largo in Allegro iz Sonate Es O. 7. L. v. Beethovenove; na klaviru igra gospodičina Josipina Haasfieldova. 3. Graničar, poslovenil France Cegnar; deklamuje gospodičina Ema Tomanova. 4. a) Etude Chopinova, b) Pesem brez besedi Mendelssohnova; na klaviru igra J. Haasfieldova. 5. Romanca iz Meyerbeerove opere „Robert le Diable“, poje gospá Leopoldina Grego-

ričeva. 6. Slovanske melodije od Schulhoffa; na klaviru igra gospodičina Josipina Haasfieldova. — Začetek je četrta na osem. Vstopnina 60 krajc. nov. dn.; vstop je ta večer vsakemu, tudi neudom prost.

— V 20. listu časnika „Beseda“, ki izhaja v Pragi, smo te dni brali novico iz Ljubljane, da so dijaki ljubljanske gimnazije prosili, da bi se učili na gimnazii českega jezika, pa iz Dunaja še ni privoljenja. Že pred več leti, ako se prav spominjamo, so prosili gimnazijalci naši, da bi se podučevali tudi v českem jeziku. Kako, da se jim ne spolne prošnja, ker mlademu Avstrijancu, ki pride križem svetá, je na veliko korist, ako razume vse jezike države naše. — Ker že ravno o naših gimnazijskih dijakih govorimo, naj povemo še to novico iz „Laib. Zeitg.“, da je 6. razred daroval 8 gold. Gablenzovemu zavodu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Po ukazu Njih veličanstva cesarja prihodnje leto še ne bode na Dunaji velike razstave. — Preuzvišeni škof Strossmayer se je iz Dunaja, kjer je imel 8. t. m. audiencijo pri Njih Veličanstvu cesarju, povrnil čez Pešt domú v Diakovar. — Šuselka je zopet deželni poslanec v doljno-avstrijskem deželnem zboru. — Novi bankovci po 10 gold. se začno izdajati meseca maja. — Gosp. Delpiny, že zdavnej znan kot eden najizvrstnejših avstrijskih časnikarjev, julija meseca začne nov nemški časnik na Dunaji pod naslovom „Gleichberechtigung“, kteremu bode vrednik g. Abel Lukšić, ki se s svojo tiskarno iz Karlovca preseli na Dunaj. Kmali pride program na svetlo, kterega bistveni del je že v naslovu novega časnika odločno povedan. Avstrija pa bode v vsem zvesto vodilno gêslo njegovo. — Slovanska čitavnica na Dunaji je dovoljena. — Konec lanskega leta je bilo govejo meso najcenejše v Szeretu na Ogerskem (po 10 nov. kr. funt), najdražje pa v Levovu, Dunaji in Pragi (do 35 kr.); trde drva najcenejše v Banjski Bistrici (po 4½ gold. seženj), najdražje na Dunaji (po 18 do 26 gold.); dnina delavcev najnižja v Čortkovu (po 30 kr. brez jedi), največa na Reki po 1½ gold.) — Deželnemu zboru štajarskemu je poslanec Herrman izročil prošnjo za napravo realke v Ptujem, kjer se bode napravila kmetijska šola. — Tudi v pražkem deželnem zboru slovanski poslanci hodijo trnjevo pot; priča tega je sklep zborov 14. t. m., ki je jasno stvar o izvršenji ravnopravnosti jezika v šolah napotil še v prevdarek posebnemu odseku, čeravno so Rieger, Brauner in drugi s krepko besedo sklicovali se na pravočutje zborovo! — Govori se, da Miramare in Lakrom prevzame cesar. — Za Jelačičev spominek se zopet nabirajo darovi na Hrvaškem. — Gosp. Perkovac, vrednik bivšega „Pozora“ je poviši sodni obsojen na 8 mescov v ječo; pritožil se je na stol sedmorice. — Danci so bili poslednji čas nesrečni; Prusi so jim vzeli 10 Dúpelskih šanc in vjeli 51 oficirjev in 2000 vojakov. — Angležka in francoska vlada ste si zopet popolnoma prijazne in opolitičnih zadevah edinih misli. — Nepopisljivo je, s kakošno slavo v Londonu viša gospôda in narod sprejema Garibaldi-ta. — V Moldavi in Vlahii se pripravljajo velike homatije. — V Wiesbaden-u je po izgledu belgiške vlade oklicana prepoved, da noben mladeneč pod 18 leti ne sme v krčmo; krčmar in mladi gost plačata kazen, ako prestopita postavo.